

IMPRVSTSN

improvisatsioon on ilmselt midagi sellist, millest kõik inimesed kuidagi omamoodi aru saavad. aga selles sõnas, mõistes on kütkestavat vabadust, on ohtu: mida ma teen, kui ma improviseerin? kus on mu piirid, kus on mu tohtimised? kas on tõepoolest olemas mingisugune võimalus teha absoluutselt kõike, olla kõikvõimas ja sõltumatu?

küsimused jäävadki laotusesse rippuma, sest terve mõistus ütleb, et pole aega ega ruumi, kus täielikult vaba oldaks ning olemasolevasse mingilgi kombel ei kinnitutaks. füüsiline maailm seab raamid. inimene on seotud lugematutesse struktuuridesse, mis tema elu ning olemist suunavad ja määravad, kuigi kütkeist lahti püüdlemine tundub äärmiselt loomulik. kes tahaks nõustuda, et distantssidelt vaadates ei sõltu temast ju peaaegu midagi ja esimese tähelepanuvääriva raja märgib maha alles sõber surm...

hamlet ütleb, et ta võiks sulguda pähklikoorde ja lugeda end mõõtmatu ruumi kuningaks, ja õige ka. ta tabab naelapead. raamide seadmise kunst on oluline, pole vajagi püüda püüdmatut. kui suur maailm meie iseolemisi piirab ja ette kirjeldab, siis tuleb kehtestada soovijatele sisemised reeglid, mis väljaspool olijat ei ohusta, aga omadele vabaduse välja teevad.

võõraid sõnu selgitavast leksikonist võib lugeda, et improvisatsioon on midagi ettevalmistamatut, hetkelise mõttesähvatuse ajal sündinut, on looming, mis tekib vahetult ettekandmisel. küllap ongi. eriti head improviseerijad olevat lapsed ja eriti veel eas, kus koolitarkused meeli ei piira...

siinkohal tekib kummaline link kontaktimprovisatsiooni struktuuridega. sest Steve Paxton kirjutab (Contact Quaterly, talv/kevad 1996): „...paljud alusmõtted kontaktimprovisatsiooni kohta olen ma leidnud loomade arenemist vaadates. Ükskord vaatasin ma kahte kassipoega. Need kassipojad armastasid teineteist puudutada ja teineteise eest hoolitseda, oli palju hüplemist ja maadlemist, lihtsalt koos lamamist ja ringirullimist, koos magamist. Nende elu osaks oli pidev puudutus, puudutamine. Siis said nad veidi vanemaks ja oli selge, et osaks nende tegevusest sai jahioskuste omandamine, ettevalmistus jahiks. Ja siis muutus see armuihaluseks, seksuaalseks ettevalmistuseks. Ma oletan, et kõik see on geneetiliselt neisse programmeeritud. Nad ei improviseeri, ega ju? Nad lihtsalt tegutsevad ja õpivad, nende liikumisi lülitavad sisse aju erinevad osad ja see on arengu tee, millel nad on.

nii et kontaktimprovisatsiooniga, ma arvan, olen ma püüdnud inimkeha viia tagasi aega, kui ta (...) oli palju süütum, vähem programmeeritud naudingule (...). olen püüdnud minna tagasi sinna ja lühidalt kokku võtta seda, mida me võisime kaotada, kui arenemine peatus, sest me läksime kooli ja meie eludesse tuli mingisugune jäikus, paindumatus – oma keha tõeliselt intensiivne eitamine...“

improviseerija käes on võimalus kogeda midagi, mida pole veel olnud, või midagi, mis on juba väga unustatud. või midagi, mis on tulekul. see on teeleminekuks vägev motivatsioon. haarakem reisikepid, sõbrad!

andres noormets